

Birch: Den nugældende Lov om urigtig Varebetegnelse m. m. indeholder en Revisionsbestemmelse, hvilket er Anledningen til, at vi nu skal behandle et Lovforslag om det samme Emne. Da Rigsdagen i 1912 beskæftigede sig med denne Sag, næredes der fra mange Sider stærk Ængstelse for en Lovgivning paa dette Omraade, og særlig udtalte den nuværende højtærede Konseilspræsident sig meget stærkt derimod, idet han mente, at der burde være Straf for at lovgive paa den Maade, man da paatænkte. Man maa imidlertid sige, at Erfaringen har vist, at der ikke er sket nogen større Skade, tværtimod, Loven har virket paa en Maade, der synes at have vakt Tilfredshed i de interesserede Kredse.

I det Lovforslag, der nu er fremsat af den højtærede Handelsminister, er der da heller ikke foretaget væsentlige Ændringer fra den gældende Lov, lige saa lidt som Landstinget i Fjor har foretaget Ændringer af meget gennemgribende Betydning. Jeg skal derfor ved denne Lejlighed slet ikke komme ind paa disse Ændringer eller paa Lovforslagets enkelte Bestemmelser, der rettere drøftes i et Udvalg.

Kun paa et eneste Punkt vil jeg rette Kritik mod den nugældende Lov — vedkommende Bestemmelse findes næsten ordret i det foreliggende Lovforslag. I den gældende Lovs § 11 bestemmes det, at den, der for at tilvende sig en andens Kundekreds udspreder urigtige Meddelelser om dennes Erhvervsvirksomhed, Meddelelser, der egner sig til at skade Virksomheden, hvad enten disse angaar dennes Indehaver, dens Varer eller øvrige Forhold, ifalder Straf. Denne Bestemmelse maa ses i Forbindelse med den gældende Lovs § 16 og det foreliggende Lovforslags Bestemmelse i § 17, der gaar ud paa, at Overtrædelser af § 11 forfølges paa Begæring af den forurettede, og at Sagerne behandles som offentlige Politisager. Jeg tilstår, at jeg, da jeg i sin Tid var med til at stemme for den gældende Lov, ikke anede, hvor vidtgaende denne Bestemmelse var. Jeg vil gerne til Belysning af Spørgsmaalet referere et Eksempel, som er kommet til min Kundskab. En udenlandsk Industri søger at trænge ind paa det hjemlige Marked ved Siden af en ganske udpræget dansk Industri og udspreder i dette Øjemed Priser, der kun tilsyneladende er billige, samt Pjecer indeholdende Analyser og Anbefalinger, der i Virkeligheden er ganske misvisende. En

dansk Virksomhed, der driver denne Industri — jeg taler altsaa om en ganske særlig udpræget dansk Industri, idet alle Produktionsomkostninger med Undtagelse af Udgiften til Kul er Fortjeneste for Personer her i Landet —, imødegaar dette Forhold ved at avertere, at den vil sælge sine Varer til Priser, der, naar Hensyn tages til Brugsværdien, er billigere end de, der udsendes for de fremmede Varer, og at den er villig til at give Oplysning om de Anbefalinger m. v., jeg før nævnedes. Hvad sker der nu? Der sker det, at Forhandleren af det fremmede Fabrikat gaar til de danske Myndigheder og begærer Retsforfølgning i Henhold til § 11. Myndighederne mener, at de i Henhold til Loven bør foretage denne Retsforfølgning og dekreterer altsaa offentlig Tiltale. Formanden og Bestyrelsen for det danske Aktieselskab kommer derved til at staa som offentlig tiltalte, maa have umaadelig Ulejlighed med at give Forklaringer, møde til Afhøringer og maa yderligere til Trods for, at der af det offentlige beskikkes en Defensor, engagere en af Landets dygtigste Sagførere, fordi man selvfølgelig ikke vil udsætte sig for at blive dømt under offentlig Tiltale. Resultatet af den vidtløftige Procedure bliver, at det danske Firma pure frifindes i begge de Instanser, som behandler Sagen, nemlig Politiretten og Overretten, idet det viser sig, at der for det første ikke har været Tale om, at det ved utilladelige Midler har villet tilvende sig Klagerens Kundekreds — tværtimod har den udenlandske Vares Forhandler søgt at tilvende sig det danske Firmas Kundekreds —, og det viser sig endvidere, at der ikke har været udspreddt urigtige Meddelelser, og at overhovedet ingen er blevet forurettet. Det staaar da for en Lægmand som ganske ufatteligt, at noget som det her fremdragne kan foregaa, at vi har en Lov, der tvinger danske Myndigheder til at optage en saadan Sag efter den første den bedste Forhandlers eller Agents Paakrav.

Sagen endte, som sagt, med pure Frifindelse for det danske Firma, men man maa ikke glemme, som jeg nævnedes før, at dette har maattet lide den Tort at blive omtalt som „tiltalte“ XX, og at det har haft overordentlig Ulejlighed og store Udgifter. Anmelderen derimod, Agenten eller Forhandleren af den udenlandske Vare, der har sat hele Aktionens i Scene, led intet som helst, han fik gratis Procesomkostninger, idet det offentlige beskikkede Aktor, han kom ikke til at betale noget